

9 de juliol de 2019

El secretari del Govern

Acord

del Govern pel qual s'aprova la memòria preliminar de l'Avantprojecte de Llei de la ciència de Catalunya.

L'article 36.2 de la Llei 13/2008, del 5 de novembre, de la presidència de la Generalitat i del Govern, estableix que la tramitació d'un projecte de Llei requereix l'acord previ del Govern sobre l'oportunitat de la iniciativa i s'inicia a proposta del departament o els departaments interessats, als quals correspon d'elaborar l'avantprojecte de Llei corresponent.

L'Acord del Govern de 22 de gener de 2019, relatiu a l'oportunitat de les iniciatives legislatives del Govern i a la seva consulta pública, determina que l'acord previ del Govern sobre l'oportunitat d'elaborar un avantprojecte de Llei ha de contenir una memòria preliminar, i n'estableix el contingut.

Per tot això, a proposta de la consellera d'Empresa i Coneixement, el Govern

Acorda:

Aprovar la memòria preliminar de l'Avantprojecte de Llei de la ciència de Catalunya que s'adjunta com a annex.

Annex

MEMÒRIA PRELIMINAR DE L'AVANTPROJECTE DE LLEI DE LA CIÈNCIA DE CATALUNYA

1. Problemes que es pretenen solucionar amb la iniciativa

1. La manca d'un marc d'estructuració i ordenació del sistema d'R+D+I de Catalunya

Catalunya ha estat històricament una societat dinàmica i oberta, capdavantera en moltes transformacions socials i econòmiques, i ha sabut adaptar-se als canvis i innovar en el context i la realitat de cada moment, malgrat les dificultats. Aquesta capacitat històrica d'adaptació i de progrés s'ha basat en un concepte sempre transformador: la ciència. El coneixement que el país ha generat al llarg dels segles ha contribuït de manera decisiva a la millora de les nostres capacitats tècniques i productives i ens ha situat a la frontera d'allò explorat. Aquest coneixement sempre s'ha convertit en valor aplicable a tots els àmbits i les esferes de la societat. Sempre s'ha traduït, a més, en progrés i benestar per al país i per als seus ciutadans. Moltes persones i institucions al llarg de la nostra història han treballat per la ciència que genera coneixement des de Catalunya, però mai no s'havia presentat ni aprovat, encara, una llei que prevegi, endreci, protegeixi i fomenti en la seva magnitud i complexitat el sistema català de ciència.

L'aposta de Catalunya per una societat del coneixement i per l'impuls de la ciència i la innovació com a estratègies de país requereix un marc jurídic estable i compacte sobre la matèria, definitori de la seva política científica. Catalunya ha prioritzat el disseny d'un sistema propi i singular d'entitats de recerca, els centres de recerca de Catalunya (CERCA), que ha estat una de les estratègies compartides pels diferents governs al llarg dels anys i que ha comptat amb un important consens institucional i social. Catalunya ha desenvolupat, també, altres iniciatives de suport a la recerca com ara la fundació Institució Catalana de Recerca i Estudis Avançats (ICREA), amb l'objectiu de captar i retenir talent internacional per incorporar-lo a les universitats i a altres agents de recerca. S'explica també per què Catalunya s'ha anat dotant d'agents de suport, consolidació i transmissió del coneixement que es genera a les grans, petites i mitjanes empreses, a la mateixa Administració pública i a la societat en general. S'explica, finalment, per què les universitats i els hospitals i les entitats del sector de la salut, que desenvolupen una part molt notable de la recerca bàsica i aplicada del país, ja existien i s'havien anat dotant d'instruments específics de legislació i regulació.

És per tota aquesta iniciativa política i activitat reguladora prèvies que podem considerar que Catalunya ja disposa d'un sistema d'R+D+I format per diferents agents, públics i privats, amb activitat científica rellevant, que fan la seva activitat de recerca prioritàriament a Catalunya, però que encara està mancada d'una normativa sistemàtica en R+D+I que defineixi, coordini, protegeixi i fomenti la ciència i la innovació, en el seu conjunt, que en descriu la unitat d'acció i en valori la importància.

2. La necessitat de millorar la mobilitat, la cooperació i l'intercanvi científic entre el personal investigador dels diferents agents d'R+D+I

El sistema d'R+D+I actual disposa d'un nombre important d'agents amb una diversitat enriquidora i un grau de maduresa i de desplegament territorial que aconsellen avançar i, d'acord amb el marc competencial aplicable a la Generalitat de Catalunya format per l'Estatut d'autonomia de Catalunya (EAC) i la doctrina constitucional, incorporar noves mesures legislatives que s'han mostrat necessàries, com poden ser les relatives a millorar la mobilitat investigadora en el sistema propi i també internacional. La mobilitat geogràfica, intersectorial i interdisciplinària per reforçar els coneixements científics i el desenvolupament professional del personal investigador es configura com un dret d'aquest personal en la Llei 14/2011, d'1 de juny, de la ciència, la tecnologia i la innovació (d'ara endavant, LCTI), que en regula els diferents mecanismes per a la seva efectivitat, que convé adaptar a les singularitats dels agents del sistema d'R+D+I de Catalunya a l'efecte de facilitar al màxim la seva operativitat, atès que la cooperació entre els diferents agents públics en ciència és essencial.

3. La fragmentació del règim jurídic aplicable als centres CERCA i a la ICREA

El règim jurídic aplicable als centres CERCA i a la ICREA ha estat en construcció durant anys, especialment a partir de l'any 2011, i encara no es pot considerar conclòs, atès que es tracta d'un règim innovador que cal adaptar a les característiques i les necessitats d'aquests agents de recerca. El règim d'autonomia que els és aplicable ha estat una eina jurídica essencial per al seu funcionament i ha contribuït a la seva competitivitat i reconeixement internacional.

Fins ara el règim jurídic dels centres CERCA i la ICREA s'ha anat creant d'acord amb la detecció de noves necessitats, mitjançant diverses lleis d'acompanyament de les lleis de pressupostos de la Generalitat (lleis que contenen mesures administratives, fiscals i financeres) que no són un instrument idoni. Actualment, aquests importants agents de recerca requereixen un marc legal que incorpori i consolidi tota la regulació preexistent, i més si tenim en compte que es tracta d'un sector estratègic per a l'impuls de la societat del coneixement. Acabar amb la fragmentació normativa és un dels

objectius, amb el valor afegit que es parteix d'uns anys d'aplicació de la normativa ja aprovada (fonamentalment, als articles del 64 al 67 de la Llei 7/2011, del 27 de juliol, de mesures fiscals i financeres), que permet comprovar-ne l'efectivitat, l'interès i, en allò que escaigui, proposar-ne la millora. Aquesta avaluació i reflexió del sistema mateix s'ha de reflectir en una llei que en faci progressar els continguts.

4. La manca de definició del conjunt d'agents d'R+D+I adaptat a la realitat del sistema, i la necessitat de millorar l'impuls i la consolidació d'empreses innovadores

Es fa necessari abordar des d'un punt de vista funcional la definició de la diversitat d'agents d'R+D+I, d'execució, de finançament i de coordinació que actualment actuen a Catalunya.

Les grans, petites i mitjanes empreses, els clústers, les associacions i les aliances empresarials, els centres tecnològics com Eurecat, la xarxa TECNIO i altres agents estratègics, entre els quals destaca Acció, són la base impulsora del creixement i la competitivitat del teixit econòmic innovador en el marc d'una nova societat del coneixement. Per impulsar-les i fer-les visibles, cal que aquestes empreses siguin considerades agents del sistema d'R+D+I i promoure mesures que n'assegurin la coordinació amb altres agents del sistema i contribueixin al seu creixement, que en bona part és també el creixement del país. Cal també que la regulació en coordini i en complementi els continguts amb el marc normatiu que el Departament d'Empresa i Coneixement té previst desenvolupar al voltant de les empreses emergents del país, la disrupció i la tecnologia.

5. La necessitat de repensar la governança i millorar la coordinació del sistema d'R+D+I de Catalunya

Una governança adequada és clau per al bon desenvolupament i l'èxit de les polítiques públiques aplicades al sistema d'R+D+I de Catalunya i als seus agents. D'altra banda, les decisions de tot ordre, sobretot les que comporten compromisos econòmics amb càrrec als pressupostos públics, s'han d'adoptar amb coneixement del sector i de les seves necessitats, i, en la mesura possible, d'una manera coordinada entre tots els estaments implicats. Catalunya ja disposa d'òrgans de governança i coordinació que han mostrat la seva efectivitat en el decurs dels anys. Ara cal que siguin potenciats per fer-los més útils i efectius i per poder contribuir al disseny i l'aprovació de plans, programes i altres iniciatives, necessaris per a la competitivitat del sistema, per a la seva internacionalització i per millorar-ne l'impacte en la consolidació de l'economia i la societat del coneixement.

6. Un finançament deficitari de l'R+D+I. Les restriccions econòmiques aplicables als pressupostos públics, resultants de la crisi econòmica i de les polítiques europees de contenció de la despesa

Un dels problemes més importants amb què es troba l'R+D+I són les dificultats per mantenir i millorar el finançament públic. Garantir un nivell elevat de qualitat de la investigació de tots els agents, juntament amb la disponibilitat de les infraestructures necessàries en un marc d'esforç competitiu internacional, són reptes que el sistema haurà d'afrontar, partint de la premissa de cercar noves fonts de finançament amb una implicació més gran del sector privat, especialment de les grans empreses i entitats financeres ubicades a Catalunya. El finançament de la recerca està actualment molt vinculat a les aportacions públiques, i cal abordar l'aprovació de polítiques que comportin l'impuls efectiu de la implicació econòmica del sector privat i el reconeixement del mecenatge en R+D+I. Aquesta necessitat d'una captació més gran d'aportació privada s'haurà de vincular a la capacitat fiscal de Catalunya amb l'aprovació de mesures concretes de fiscalitat en R+D+I.

2. Objectius de la iniciativa

La iniciativa legislativa, dins del marc competencial de la Generalitat de Catalunya, té els objectius següents:

- a) Definir el sistema d'R+D+I de Catalunya i considerar la ciència com a element estructural de país:
 - Establir els principis ordenadors del sistema d'R+D+I de Catalunya.
 - Identificar els agents d'R+D+I de Catalunya, incloent-hi els agents de suport a la recerca i les empreses generadores de coneixement i innovadores.
 - Millorar la projecció internacional de la ciència i el coneixement dels agents d'R+D+I de Catalunya.
- b) Determinar els instruments d'ordenació del sistema d'R+D+I de Catalunya:
 - Planificar a mitjà i a llarg termini l'R+D+I (estratègies, plans i programes).
 - Millorar el finançament estratègic.
 - Impulsar l'avaluació sistèmica.
- c) Definir polítiques públiques relatives al personal que desenvolupa la seva tasca professional al servei de la ciència, especialment els investigadors i les investigadores i el personal de suport a la recerca:

- Garantir que el personal investigador i de suport pugui disposar de les condicions adequades per facilitar, potenciar, difondre i aprofitar els resultats obtinguts, tot aportant nou valor estratègic.
 - Promoure la seva mobilitat, en especial a través de processos de formació, consolidació, captació, retenció i, quan calgui, de retorn de talent.
 - Definir els principis que han d'inspirar les polítiques dels agents de recerca del sistema d'R+D+I relatives al seu personal.
 - Potenciar la relació de cooperació entre els investigadors i investigadores dels diferents agents i la seva col·laboració.
- d) Consolidar i millorar el règim jurídic dels centres CERCA i de la ICREA:
- Complementar el règim jurídic existent en diferents lleis i sistematitzar-lo.
 - Facilitar les relacions dels centres CERCA i la ICREA amb altres agents del sistema d'R+D+I de Catalunya i també d'espais externs a Catalunya.
- e) Potenciar i afavorir la generació i la transmissió de coneixement propi com a estratègia de país, de competitivitat internacional, de creixement econòmic, de desenvolupament cultural, de progrés social i, en conseqüència, de benestar i de qualitat de vida; així com contribuir a l'acreixement de la competitivitat de l'economia catalana basada en el coneixement.
- Millorar el coneixement i la interconnexió entre els agents i les estructures d'R+D+I de Catalunya amb el teixit empresarial.
 - Afavorir la creació d'empreses, de base tecnològica o de qualsevol altra base de coneixement, també el procedent de les ciències dites *socials* i *humanes*.
 - Avançar en el canvi de l'estructura productiva catalana, mitjançant la innovació aplicada a tots els àmbits, especialment l'empresarial.
- f) Fomentar els diferents àmbits de producció, transmissió i valorització de la recerca.
- g) Avançar cap a una nova definició de *ciència oberta*, que no només inclogui com a beneficiaris del coneixement generat els mateixos investigadors interessats, sinó la societat en general, compatible i assimilable a la dels països més avançats.
- h) Millorar la governança i la coordinació institucional en R+D+I:

- Donar suport a les accions de cooperació i interacció dels diferents agents i estructures de recerca i de suport a la recerca, i optimitzar-les.
 - Definir i potenciar els òrgans de governança i coordinació del sistema d'R+D+I de Catalunya.
- i) Avençar progressivament cap a un model de finançament públicoprivat que sigui proporcional i comparable al dels països més avançats de l'entorn científic de referència per a Catalunya:
- Fer un esforç econòmic públic en R+D+I sostingut en el temps, que garanteixi l'estabilitat dels agents de recerca del sistema d'R+D+I de Catalunya.
 - Buscar una implicació més gran del sector privat en el suport a la ciència i als seus agents.
 - Impulsar el mecenatge en les seves diferents modalitats.
- j) Afavorir l'eficàcia, l'eficiència, la simplificació dels procediments i les estructures administratives en R+D+I:
- Flexibilitzar els procediments.
 - Prioritzar l'impacte per sobre del procediment en les accions de foment en R+D+I.
- k) Potenciar la participació activa de la ciutadania i de les organitzacions de la societat civil en el disseny de les polítiques públiques en R+D+I i fomentar les vocacions científiques:
- Socialitzar el coneixement generat.
 - Establir canals per rebre les inquietuds i les necessitats de la societat per obrir Catalunya a noves necessitats i reptes.
 - Promoure la cultura científica en tots els nivells del sistema educatiu i les activitats de formació.
- l) Internacionalitzar el sistema d'R+D+I de Catalunya:
- Identificar i reconèixer la comunitat investigadora catalana a l'exterior, com a integrant del sistema d'R+D+I de Catalunya.
 - Incrementar la contribució de Catalunya en l'espai europeu de recerca.

Les polítiques públiques del Govern en matèria de recerca han de potenciar que els avenços en el coneixement arribin a la societat, amb la més alta rendibilitat social, especialment als grups i els factors més desfavorits, i contribueixin al benestar de les

persones, la competitivitat de les empreses, la millora del tercer sector, i l'eficàcia de les administracions i altres institucions públiques. Han d'enfortir també la projecció internacional de Catalunya i de la recerca que s'hi fa.

3. Possibles solucions alternatives normatives i no normatives

a) L'opció de "no fer res" significa mantenir la situació actual.

Tot i gaudir de competència exclusiva en R+D+I, paradoxalment Catalunya no disposa encara d'una llei de la ciència pròpia. L'aposta institucional prioritària per la ciència ha estat una constant en els darrers 15 anys, però aquesta prioritat s'ha articulat essencialment mitjançant plans i programes estratègics en política científica. Aquesta aposta institucional va trobar el seu màxim exponent en el Pacte Nacional per a la Recerca i la Innovació (PNRI), aprovat pel Govern el 21 d'octubre de 2008, amb un ampli suport de totes les institucions, els grups polítics i els agents implicats. L'important pes que la ciència té actualment a Catalunya, fruit de totes aquestes iniciatives governamentals i conjuntes amb els agents mateix del sistema, requereix un instrument legal que reconegui i reforci el seu sistema d'R+D+I. Catalunya amb una dimensió equiparable a països i a regions que actualment són líders en recerca i competitivitat, i situada en un lloc geoestratègic, ha de competir en talent i creativitat en un entorn global, i posar en valor les seves aportacions a l'avenç del coneixement, per poder assolir en els propers anys una integració sòlida del seu sistema d'R+D+I, com a factor tractor de país en el context internacional. Tots els agents del sistema estan d'acord que hi va haver un impuls molt important, que va arribar fins a la crisi dels anys 2009-2011; que aquesta crisi va provocar que el model seguís progressant però a un ritme més lent i més basat en elements de volatilitat (gran captació de recursos competitiu externs per part d'un sistema que és d'excel·lència); tots, finalment, convenen que s'ha arribat, amb la situació econòmica i política creada entre 2017 i 2019, a una situació d'estancament, que no podem permetre de cap manera que sigui el preludi d'un descens que, en ciència, és sempre molt difícilment recuperable. Per tots aquests motius l'opció de "no fer res" no s'accepta i, en canvi, es considera necessari impulsar l'avantprojecte de llei.

b) L'opció normativa preferida.

Des del punt de vista de l'instrument d'intervenció requerit, aquest ha de ser normatiu, mitjançant l'impuls d'una llei de la ciència de Catalunya (LCC). Pel que fa a la seva naturalesa, no hi ha alternatives normatives altres que la d'una llei, atès que alguns dels aspectes que cal abordar requereixen una norma amb aquest rang. Sense ànim de ser exhaustius, cal destacar que així ho requereixen la regulació que afecta les

universitats en tant que agents de recerca del sistema d'R+D+I; o la consolidació del règim d'autonomia dels centres de recerca de Catalunya (centres CERCA) prevista essencialment a la Llei 7/2011, del 27 de juliol, de mesures fiscals i financeres, i la regulació dels instruments d'ordenació del sistema d'R+D+I de Catalunya i del personal investigador. L'instrument de la Llei també permet regular la ciència des d'una perspectiva de conjunt, tenint en compte que hi ha diversos actors implicats. La LCC ha de quedar focalitzada en la generació de coneixement i en el seu valor intrínsec, així com en la seva transmissió amb l'impacte més gran possible. Cal recordar finalment que les grans normes que vertebraren el coneixement de Catalunya han tingut consideració de llei: la Llei 1/2003, de 19 de febrer, d'universitats de Catalunya (LUC) i la Llei 12/2009, del 10 de juliol, d'educació.

Cal, per tant, oferir a tots els agents del sistema d'R+D+I de Catalunya un marc legal, que permeti resoldre les problemàtiques i les dificultats assenyalades i donar compliment als objectius indicats, i que inclogui i reguli els instruments que contribueixin a impulsar i fer avançar el coneixement que generen, per potenciar-ne la recerca que s'hi efectua, per garantir-ne l'estabilitat, la coordinació i l'eficàcia i per assegurar el seu impacte i la seva internacionalització. Aquesta Llei no hauria de ser substitutiva ni modificativa, llevat d'algunes excepcions, de lleis específiques, de les que ja disposen els principals agents del sistema d'R+D+I de Catalunya, com ara les universitats, amb la LUC, o els hospitals, amb la Llei 15/1990, de 9 de juliol, d'ordenació sanitària de Catalunya, entre d'altres. L'impuls de la recerca universitària, el reconeixement del personal docent i investigador de les universitats, la competitivitat del mateix sistema universitari i la potenciació de les singularitats i els objectius de cada universitat, en són valors destacats. D'altra banda, ha de tenir en consideració la importància de lleis estatals, com ara la Llei 14/2007, de 3 de juliol, de recerca biomèdica, i, especialment, la Llei 14/2011, d'1 de juny, de la ciència, la tecnologia i la innovació (LCTI), que ha significat un avenç important en la configuració jurídica actual de la ciència i la innovació.

4. Impactes més rellevants de les diferents opcions considerades

a) Impacte sobre l'Administració de la Generalitat

Pel que fa a l'impacte sobre l'organització, cal assenyalar que la voluntat de la iniciativa legislativa és dotar el sistema d'R+D+I de Catalunya de nous instruments de debat, reflexió i coordinació, siguin de nova creació, siguin fruit d'una remodelació: el Consell de Recerca de Catalunya (CORECAT), el Consell del Mecenatge en R+D+I i la Comissió Interdepartamental de Recerca i Innovació (CIRI). En tots els casos es

preveu que les tasques de suport administratiu s'encomanin al departament competent en matèria d'universitats i recerca i, per tant, no tenen un impacte directe en el pressupost.

La LCC aporta dues novetats. La creació del CORECAT, que esdevé un òrgan d'alt nivell de reflexió, debat i assessorament en R+D+I al Govern i al seu president o presidenta, en les grans decisions estratègiques de país, a mitjà i a llarg termini; i com a instrument de participació de la comunitat científica i de la societat en les polítiques públiques en R+D+I.

I la creació del Consell del Mecenatge en R+D+I, en la composició del qual caldrà la presència de vocals experts en mecenatge i també de mecenes reconeguts, juntament amb representants de l'Administració de la Generalitat, de l'Agència Tributària de Catalunya i dels agents de recerca del sistema d'R+D+I de Catalunya. Correspondrà al Consell del Mecenatge en R+D+I, entre altres funcions, assessorar l'Administració de la Generalitat en aquesta matèria; proposar activitats prioritàries de mecenatge en R+D+I, en l'àmbit de competència de la Generalitat; fer propostes per mantenir actualitzada la política de mecenatge en R+D+I i alineada amb la dels països amb una forta contribució privada en aquest àmbit, i ser consultat en l'activitat normativa del Govern sobre mecenatge en R+D+I.

La CIRI, per la seva part, ha de rebre un nou impuls que vol potenciar les seves funcions com a òrgan col·legiat de coordinació de les competències de la Generalitat en matèria de foment de la ciència, la recerca i el desenvolupament científic i tecnològic, la innovació, la transferència de coneixement i la societat digital. També hauria de ser l'òrgan promotor de l'avaluació sistèmica en R+D+I.

La CIRI hauria d'estar integrada per tots els departaments i els ens de la Generalitat, una part del pressupost dels quals estigui dedicada al foment de la recerca i del coneixement que se'n deriva.

Com a iniciativa pionera, la LCC també haurà de recollir, en els termes que corresponguin, l'impuls del Programa per a la integritat de la recerca a Catalunya, recentment creat per l'Acord del Govern 118/2018, de 23 d'octubre, que té com a finalitat la promoció i la consolidació de bones pràctiques, així com l'assessorament, l'anàlisi i la prevenció de conflictes d'integritat de la recerca dels agents que formen part del sistema d'R+D+I de Catalunya. El Programa es desenvolupa mitjançant el Comitè per a la Integritat de la Recerca a Catalunya (CIR-CAT), que ja actua en exercici de les seves funcions, amb total autonomia, independència tècnica i absència de conflicte d'interès, per tal de garantir-ne l'objectivitat i la imparcialitat.

La iniciativa legislativa que es vol impulsar no ha de tenir tampoc impacte en el personal al servei de l'Administració de la Generalitat. Les previsions relatives al personal docent i investigador, al personal de suport a la recerca i al personal investigador en formació fan referència a les universitats públiques i als altres agents de recerca del sistema d'R+D+I, que gaudeixen d'autonomia pel que fa a la determinació de la seva política de recursos humans i de la seva gestió, i tenen un impacte neutre en el pressupost de la Generalitat, atès que no se'n desprèn cap cost directe addicional.

El finançament públic de la ciència hauria de ser sostingut i la iniciativa ha de permetre avançar perquè els recursos públics totals anuals no siguin inferiors als que en conjunt i en la seva mitjana feta pública hi dediquen els països de la Unió Europea, en termes de percentatge de PIB. Aquest finançament es concretaria en els pressupostos de la Generalitat de cada exercici, sempre en el marc de les seves disponibilitats.

La iniciativa ha de potenciar la internacionalització de la recerca i la innovació de Catalunya, sense que comporti cap impacte directe en el pressupost de la Generalitat.

En l'àmbit del mecenatge de l'R+D+I la iniciativa hauria d'encomanar al Govern l'impuls de mesures fiscals que fomentin aquesta mena de mecenatge i els siguin aplicables.

b) Impacte sobre les administracions locals

La iniciativa no té cap incidència sobre l'organització, el personal i el pressupost de les administracions locals de Catalunya, ni sobre el règim especial del municipi de Barcelona, configurat per la Llei 22/1998, de 30 de desembre, de la Carta municipal de Barcelona, i la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona.

c) Impacte sobre les mesures d'intervenció administrativa des de la perspectiva de la reducció de càrregues administratives per als ciutadans i les empreses

La iniciativa no afecta l'exercici de cap activitat econòmica en concret, ni afecta l'activitat que duen a terme les empreses. Tampoc es preveuen càrregues administratives sobre els ciutadans i les empreses.

La iniciativa afavoreix la innovació i el creixement empresarial sobretot de base tecnològica, sense càrregues administratives afegides.

d) Impactes econòmics, socials i ambientals

En relació amb l'impacte econòmic, per definició es considera que l'impacte de la recerca que es converteix en ciència és “el benefici econòmic que en reben els seus usuaris finals en l'àmbit més ampli, sigui comunitari, regional, nacional i/o internacional”. Per *usuaris finals* cal entendre els beneficiaris possibles dels resultats del coneixement generat. Són nombrosos els estudis, majoritàriament procedents de l'àmbit anglosaxó, que certifiquen que les institucions vinculades al món acadèmic i de la recerca generen un impacte socioeconòmic considerable, en el sentit que el capital del coneixement (generat pels dos principals actors que promou la Llei de la ciència, el talent i els agents del coneixement) és un avantatge competitiu que esdevé força motriu del creixement econòmic i la prosperitat. El coneixement permet, a més i gràcies a la seva transferència, complementar el capital emprenedor i promoure el desenvolupament de projectes innovadors.

En aquest sentit, des de Catalunya hi ha diverses entitats que han quantificat el retorn econòmic de l'impacte que genera l'activitat del sistema català d'R+D+I, com ara l'Associació Catalana d'Universitats Públiques (ACUP), la xarxa de centres CERCA o la ICREA. D'acord amb l'estudi *Impactes socioeconòmics de les universitats públiques i el sistema públic de recerca de Catalunya*, publicat per l'ACUP el 2017, el conjunt del sistema públic d'educació superior a Catalunya i el conjunt del sistema públic d'R+D+I català van generar l'any 2015 una facturació de 5.714 M€ (15,7 M€ diaris), xifra que representa una contribució al PIB de 3.660 M€ (1,7% del PIB total a Catalunya). Addicionalment, van generar unes rendes salarials de 2.081 M€ i van contribuir a crear o mantenir 60.313 llocs de treball (equivalents a temps complet). Pel que fa al darrer informe de l'activitat dels centres CERCA, les dades macroeconòmiques parlen d'una venda de serveis de 101 M€ i de més de 250 M€ captats dels diferents programes de recerca competitius de la Unió Europea. En relació amb la ICREA, la Memòria d'activitats 2018 d'aquesta institució destaca que el total de fons captats de manera competitiva pels investigadors ICREA per a l'any 2018 és de 97 M€; a més, pel que fa a transferència de coneixement, tenen implementades 181 patents i s'han creat 25 empreses derivades (*spin-off*).

Quant a l'impacte social, aquest es defineix com “qualsevol efecte derivat d'un increment del coneixement que generi valor social (incloent-hi el medi ambient), oportunitats cap al futur i que es pugui mesurar objectivament”. El desplegament de la LCC facilitarà focalitzar el finançament fonamentalment en els recursos humans (talent) i en les estructures que fan recerca (universitats, centres de recerca, grans infraestructures, etc.). És evident que el benefici últim i primordial d'aquesta inversió en coneixement científic genera un impacte a mitjà i a llarg termini en àmbits com ara

la millora de la salut, l'educació, el medi ambient, la sostenibilitat (els recursos hídrics, les energies renovables, el canvi climàtic), la indústria, les infraestructures, la cultura, l'erradicació de la pobresa i l'impuls del tercer sector, el foment de la pau i els drets humans i la igualtat de gènere. D'altra banda, cal esmentar, a més, que la llei estableix un mandat específic sobre els resultats de la recerca i la seva difusió cap a la societat, en el marc de l'estratègia de ciència oberta.

En definitiva, el desenvolupament d'aquesta llei permetrà enfortir el seu principal objectiu, que és el sistema català d'R+D+I, i l'impacte econòmic i social que en resulti contribuirà al desenvolupament econòmic i social de Catalunya, la qual cosa es traduirà en un increment de la competitivitat econòmica, la cohesió social i la sostenibilitat, és a dir, en un benestar més gran.

Finalment, el desenvolupament de la llei no generarà cap impacte ambiental negatiu; ben al contrari, el coneixement generat des del sistema català d'R+D revertirà en la millora del medi ambient.

Aquest nou marc jurídic està pensat per impulsar el sistema català d'R+D+I en la seva globalitat i, per tant, si es compleixen els objectius previstos, hauria de beneficiar la totalitat d'actors vinculats al sistema. La llei incorporarà principis, objectius programàtics i línies d'actuació que garanteixin polítiques públiques de suport a l'activitat del personal investigador (i, en particular, a la seva mobilitat), a l'enfortiment institucional de les estructures que fan recerca i a la iniciativa emprenedora innovadora, per tal de fer de Catalunya una societat del coneixement gràcies a aliances, compromís polític i cooperació entre els diferents agents del sistema amb la implicació de la societat. Un dels objectius de la LCC serà garantir un esforç econòmic públic sostingut en el temps, sempre en el marc de les disponibilitats pressupostàries, per la qual cosa no genera cap despesa en si mateixa.

5. La procedència d'efectuar una consulta pública prèvia

L'article 133.1 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, estableix que, amb caràcter previ a l'elaboració del projecte o avantprojecte de llei o de reglament, s'ha de substanciar una consulta pública a través del portal web de l'Administració competent i en la qual s'ha de demanar l'opinió dels subjectes i de les organitzacions més representatives potencialment afectats per la futura norma sobre: a) els problemes que es pretenen solucionar amb la iniciativa; b) la necessitat i l'oportunitat de la seva aprovació; c) els objectius de la norma; d) les possibles solucions alternatives reguladores i no reguladores.

No obstant això, la Sentència del Tribunal Constitucional 55/2018, de 24 de maig, que resol el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de la Generalitat de Catalunya en relació amb diversos preceptes de l'esmentada Llei 39/2015, ha declarat la inconstitucionalitat parcial de l'article 133, i considera que no és aplicable a les iniciatives legislatives de les comunitats autònomes [FJ 7].

Segons l'Acord del Govern de 22 de gener de 2019, relatiu a l'oportunitat de les iniciatives legislatives del Govern i a la seva consulta pública, es considera imprescindible la consulta pública prèvia sobre aquesta iniciativa a l'efecte de conèixer el parer dels agents de recerca, de la comunitat científica i de la societat en general, atès l'impacte econòmic i social de l'R+D+I.

En aquest sentit, a més del que es disposi, sembla oportú adreçar-se especialment a les universitats; els instituts universitaris de recerca; els centres CERCA; la fundació Institució Catalana de Recerca i Estudis Avançats (ICREA); els hospitals i altres entitats del sector de salut; les infraestructures d'R+D+I i les instal·lacions científiques i tecnològiques singulars compartides amb l'Administració de l'Estat; la Fundació Catalana per a la Recerca i la Innovació (FCRI); l'Institut d'Estudis Catalans, les empreses innovadores, els parcs científics i tecnològics, el Consorci de Serveis Universitaris de Catalunya (CSUC), els centres tecnològics, els inversors i els mecenes particulars i corporatius, entre d'altres.

També es considera oportú adreçar-se al personal docent i investigador, al personal investigador en formació i al personal de suport a la recerca que desenvolupen les seves activitats en les universitats públiques i en els altres agents de recerca del sistema d'R+D+I de Catalunya, així com als agents socials que els representen.

Finalment i pel que fa a la LCC, s'ha de considerar la importància de la recent aprovació de l'Acord GOV/4/2019, de 8 de gener, pel qual es crea el Programa per a l'impuls i l'elaboració del Pacte Nacional per a la Societat del Coneixement (PN@SC), que ha de significar una plataforma de reflexió i participació de tots els sectors en l'àmbit de l'R+D+I, i com a tal, un instrument que reforçarà i potenciarà la detecció i posada en comú de les necessitats del sistema i, en conseqüència, de la mateixa LCC. Un dels grups de treball del PN@SC (el 4) analitza i debat quins haurien de ser alguns dels continguts fonamentals de la LCC.